

32. HÄÄT & PALATSI... CLAREN KOKEMUS JEESUKSEN KANSSA TAIVAASSA

Kokemuksia Taivaassa, Clare & Ezekiel du Bois, 2. Tammikuuta, 2007.

E-Kirja ”Morsiamen Kronikat”

Rukouksen aikana kuljetettuna, minä huomasin olevani linnan pihalla, pilvisenä päivänä ja minua ympäröivät irlantilaiset, kuudennen vuosisadan kristityt. Minä tunnistin heidät tutuista kelttiläisistä symboleista. Itä toi minulle hienon ruunikon hevosen, täysin satuloidun ja auttoi minut kahareisin selkään.

Minä käännysin reippaasti ja ratsastin ulos linnan seinien sisäpuolelta, ikivanhaan tammimetsään täyttää laukkaa, eikä minulla ollut aavistustakaan, minne minä olin menossa, minä vain tiesin, että minun täytyi mennä. Keskiaikainen kuja oli tiheästi ylikasvanut ja pahaenteinen molemmilta puolilta, kuitenkin kerroin itselleni... ”Nyt ei ole aika pelätä. Ratsasta vain eteenpäin.”

Hyvin lyhyen ajan jälkeen, minä saavuin aukiolle, jossa oli vielä toinenkin linna, laskusilta oli alhaalla ja ennen kuin tiesinkään, minun ratsuni kulki siitä ilman epäröintiä, sillan yli ja seinien sisäpuolelle, missä se tuli seisakkeelle. Kun minä etsin jotakin elonmerkkiä, laskusilta mystisesti nousi ylös ja sen massiiviset ovet sulkeutuivat takanani.

Oudosti tunsin oloni turvalliseksi, vaikkakin sisäpiha ja parvekkeet olivat täysin autiot. Minä tulin alas ja aloin tutkimaan pitkää kivikäytävää, joka johti kahdelle massiiviselle ovelle. Ilman epäröintiä minä avasin yhden ja astuin sisään pieneen goottilaiseen kappeliin, jossa sulokkaat pylväät tukivat filigraani kaaria. Korkealla alttarin yläpuolella oli vaikuttava ruusuikkuna, suihkuttaen hellästi siivilöityä värejä kaikkialle ylevään kammioon.

Koko paikassa ei ollut sieluakaan. Se vaikutti salaiselta kappelilta, jossakin satumaassa. Minä ihmettelin... ”Miksi minä olen täällä?” Ennen kuin minä pystyin edes harkitsemaan vastausta, ruusuikkuna räjähti väreihin ja Herra Jeesus laskeutui huoneeseen valokeilan keskeen.

Hän oli pukeutunut juhlalliseen valkoiseen vihkipukuun ja seiso i kirkon etuosassa, ikään kuin odottaen Hänen Morsiantaan. Sulouden aalto pyyhkäisi minuun, kun meidän katseemme kohtasivat ja minä tajusin, että oli meidän häöpäivämme ja Hän oli odottamassa minua.

Seuraavassa hetkessä minut otettiin pois ruumiistani ja katselin alaspäin koko näkymää ylhäältä kuoroparvelta kirkon perältä. Minä näin itseni seisomassa kirkon keskellä, puettuna hienostuneeseen häöpukuun, joka oli koristeltu helmiäisenhoitoisilla laskostetuilla kyyhkyn siivillä, takaa niskasta minun vyötäisilleni, ja sieltä alas hohtavaa valkeaa satiinia, kirjailtuna helmillä ja se pyyhki marmorilattiaa kolmen jalan pituudelta kummallakin sivulla.

Loistokas enkelien muodostama ruusuke ympäröi minua, he letittivät minun hiuksiani, laittaen helmiä niihin ja työskentelivät hunnun alla, viimeistellen minun hiuksiani, valmistellen minua minun Taivaallista Puolisoani varten.

Viimein he olivat lopettaneet ja enkeli astui esiin ja hetken harkinnan jälkeen, minä tajusin... ”Sinä olet minun suojelusenkelini...” Minä en ollut koskaan nähnyt häntä sellaisella tarkkuudella aikaisemmin. Hän oli pitkä, vaaleatukkainen ja hänen esiintymisensä oli muodollisen arvokasta, vaikuttavan voimakasta kuitenkin hänestä huokui lempeyttä, käärittynä pehmeään platinan vaaleuteen.

Hän loi vielä viimeisen katseen minuun, hänen kimmeltävät silmänsä pettivät aavistuksen katkeransuloista iloa. Tämä oli hänen viimeinen päivänsä minun kanssani, päivä, jota me kaikki olimme odottaneet, päivä, jolloin hän päästäisi vahingoittumattomana minun taivaallisen puolisoni luo, hänen toimeksiantonsa onnistuneesti loppuun saatettuna.

Salamannopea ajatus lävisti minun sydämeni... ”Kuinka minä voin kiittää minun enkeliäni? Kuinka minä koskaan voin kiittää sinua, kun sinä olet uskollisesti seisonut vierelläni ja harvoin saanut tunnustusta minulta? Kuinka minä koskaan voin...?”

Hän suuteli minua poskelle ja nosti minun käteni omaansa, kun me menimme käytävää Jeesuksen luo ja Hän säteili odotusta. Ne olivat satuhäät minun käsityskyyni yläpuolella. Oli kuin minun omat toimeni olisivat olleet täysin keskeytyksissä ja minä ratsastin näkymättömiä luikuportaita, jotka liikkuvat väistämättömään ilon kohtaloon, jota minä olin odottanut koko minun kristillisen elämäni.

Kun minä seisoin Herran edessä, elämäni rakkauden, Hänen, joka oli antanut minulle anteeksi epäonnistumisen toisensa jälkeen, Hänen, joka ei koskaan väsynyt antamaan minulle toista mahdollisuutta, joka piti minua pystyssä ja jonka täytyi elää minun pimeimmän puoleni kanssa. Kun minä seisoin Hänen edessään, vanha elämä katosi kuin mutainen joki, joka virtaa tahrattomaan armon mereen, täysin puhdistuen sen jokaisesta epäpuhtaudesta.

Hän otti kultaisen sormuksen, jossa oli kolme kimmeltävää markiisi timanttia ja asetti sen minun sormeeni ja sanoen... ”Tällä sormuksella Minä sinut otan puolisoikseni” ja Hän suuteli minua hellästi. Sitten tarttuen minua oikeasta kädestä, me aloimme nousta katedraalin lattiasta ilmaan, kunnes me olimme nousseet ruusuikkunan läpi taivaaseen päin. Tunsin olevani ympäröity pyhällä ihmeellä, joka kantoi minua ylhäällä minun kuolemattoman sieluni puolison kanssa.

Me saavuimme palatsiin, joka vaikutti olevan yksi valtava huone, jossa oli avoin sisäänkäynti ja suuri suihkulähde, joka suihkutti herkkiä vesisuihkuja ilmaan, ja se toi mieleen lapsuuden ihmeen, jonka koin Buckinghamin Suihkulähteellä, Chigagossa. Sisällä lattiat oli kiillotettua marmorista ja katto oli keskeltä auki oleva kupoli, päästäen sisään hellästi hajotettua valoa.

Missään ei ollut pimeyttä tai varjoja, vain kirkasta ja pehmeää valoa. Sisätila oli ehkä sata jalkaa (jalka= noin 0,3 metriä. 100 jalkaa=n. 30 metriä)) pitkä ja kuusikymmentä jalkaa leveä ja siellä oli seitsemän suurta vesiputousta, ulottuen melkein kattoon asti. Kolme oli vasemmalla puolella ja kolme oikealla puolella, noin kaksikymmentäviisi jalkaa leveitä, joissa oli kalliopaljastumaa sekä kuusia, erilaisia saniaisia ja kukkia niiden välissä.

Huoneen päässä oli massiivinen, viisikymmentä jalkaa leveä vesiputous, mutta huolimatta virtaavan veden määrästä, oli kuitenkin tarpeeksi hiljaista, että pystyi kuulemaan kaikuvat kyyhkyn siiveniskut, kun kyyhkyt iloisesti kulkivat toistensa ohitse edestakaisin. Minä vaistosin, että kaikki tämä vesi virtasi Isä Jumalan valtaistuimen alta ja ne olivat Elämän Joen latvavesiä.

Minun oikea käteni oli Herran vasemmassa, kun Hän käveli minun kanssani ja minä pystyin näkemään minun pitkän ja koristeellisesti helmillä koristellun morsiuslaahuksen, kun se pyyhki lattiaa. Kultainen kotka laskeutui kiviseltä kalliojyrkänteeltä, ensimmäisen vesiputouksen yläpuolelta ja se laskeutui minun vasemmalle käsivarrelleni, sen kynnet hellästi tarttuivat kuin ihmisen sormet. Se oli sädehtivä kuin kiiltävä vaski, tiiviisti keskittynyt ja kuninkaallinen kuin soturi taistelussa kuitenkin täysin levossa minun käsivarrellani.

Minä vaistosin, että sillä oli erityistä merkitystä ja ihmettelin, että mitä se olisi. Jeesus toi minut ensimmäiselle vesiputoukselle, joka oli vasemmalla puolella. Valkopajuinen kahdenistuttava sohva, johon oli kudottu sydämiä, odotti kutsuvasti meitä. Me istuimme siinä yhdessä arvostaen tätä arkkitehtuurin ihmettä. Minä pystyin vaivoin uskomaan silmiäni, kun helmiäishohtoinen vesi tanssi ja välkkyi ihanissa sateenkaaren väreissä kimallellen, riikinkukon sävyissä, minun suosikeissani.

Mahtavia olivat katsella vesiputoukset, jotka tulivat kuperkeikkaa alas, jotkut lempeinä suihkuina, jotkut suurina määrinä. Laventelin, akvamariinin, talvion sinisen, herkän ruusun ja satiinin valkean väriset värinauhat sulokkaasti virtasivat veden läpi. Kyyhkyt lensivät edestakaisin, niiden siiveniskut kaikuivat kautta tämän ihmeiden palatsin.

Herra kääntyi ja katsoi syvälle minun silmiini... ” Kaikki tämä on sinun. ”

Kykenemättä kontrolloimaan ajatuksiani, minä sanoin... ” Mutta minulla on vielä vaikeudet voitettavana.”

Hän vastasi... ” Minä olen voittanut vaikeudet sinun puolestasi. Kaikki tämä on sinulle.”

... Nyt ei ole mitään paheksuntaa heitä kohtaan, jotka ovat Jeesus Kristuksessa, koska Jeesus Kristuksen kautta elämän Hengen laki on vapauttanut minut synnin ja kuoleman laista...

Hän, joka on aloittanut hyvän työn minussa, on saattanut sen loppuun.